

Prihvaćeno: 15. 6. 2008.

ANALIZA POUČAVANJA ALPSKOG SKIJANJA DJECE DO SEDAM GODINA STAROSTI

Marjeta DOBIDA, samostalni istraživač

Nikola RAUSAVLJEVIĆ

Sveučilište u Splitu, Fakultet prirodoslovno-matematičkih znanosti

i kineziologije

Mateja VIDEMŠEK

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport

Sažetak: *Cilj je ovoga istraživanja bio utvrditi tko djecu do sedme godine starosti uči tehniku alpskoga skijanja i u kolikoj se mjeri učitelji skijanja u svome radu koriste igrama i didaktičkim pomagalima kao temeljnim načinom pristupa u radu s djecom. Podatke smo prikupili pomoću anketnog upitnika, koji sadrži 15 pitanja. Anketirano je 70 učitelja skijanja. Podatci su obrađeni statističkim paketom SPSS (Statistical Package for The Social Sciences). Utvrdili smo da većina učitelja ima peti stupanj obrazovanja; prevladavaju učitelji sa stručnim nazivom učitelj skijanja prvog stupnja. Gotovo svi učitelji uvijek provjeravaju imaju li djeca primjerenu skijašku kacigu, tri četvrtine učitelja uvijek provjerava ispravnost skija, približno polovica učitelja provjerava skijaške cipele i štapove, a približno trećina provjerava ostalu opremu (skijaško odijelo, rukavice, naočale...). Učitelji alpskoga skijanja premalo su svjesni važnosti didaktičke igre za djecu, pa je premalo uključuju u pojedine dijelove nastave kao i u postupak privikavanja na skijašku opremu. Upotreba je didaktičkih pomagala skromna opsega – najčešće se upotrebljavaju skijaški štapovi. Dvije trećine učitelja nikada ne upotrebljava sigurnosne kacige za glavu, što je nedvojbeno zabrinjavajuće, jer bi učitelji svojim primjerom trebali utjecati na djecu.*

Ključne riječi: *alpsko skijanje, djeca, učenje, didaktička igra i pomagala, anketa*

UVOD

Svaka sportska aktivnost pa tako i skijanje ima nedvojbeno veliko značenje za cjelovit razvoj djece. Djeca imaju potrebu za kretanjem i pravo na njega; uvjeti im za zadovoljavanje te potrebe moraju biti osigurani kako u školama i izvanškolskim aktivnostima tako i u slobodnom vremenu – gdje god se djeca nalazila. Kretanje djeci moramo omogućiti i u zimskom periodu, kada su temperature zraka niske a u nekim su krajevima igrališta pokrivena snijegom. Upravo omogućujući djeci kretanje na svježem zraku, umnogome pomažemo učvršćivanju njihova zdravlja i razvijanju njihove ljubavi prema prirodi. Zato su sve aktivnosti koje dijete izvodi zimi u prirodi korisne i zanimljive.

Ovo je jedan od načina da djeca s radošću, veseljem i opušteno, na nenametljiv način prihvate i zavole nove vrste kretanja i prilagode se novim životnim odnosima. Osim brojnih radosti koje djeca doživljavaju na snijegu, ona usvajaju i specifičan način kretanja, koji je važan doprinos njihovoj motoričkoj učinkovitosti. Zato nas snijeg i hladnoća ne smiju zadržati u toplim i zatvorenim prostorima škola i vrtića. Djeci treba organizirati zanimljivu, opuštenu i zabavnu aktivnost i vani, na snijegu i svježem zraku (Rodošek, 2004.). Igre na snijegu i snježni poligoni, koji djeci dočaravaju poseban svijet u kojem će se zabavljati, trebaju biti primarni u učenju djece tehnikama skijanja.

Naravno da djeca za takvu aktivnost moraju biti primjereno fizički pripremljena, ali i opremljena. Primjereno izabrani motorički zadatci koje takve igre i poligoni sadrže djeci olakšavaju razvoj i usvajanje novih osnovnih motoričkih zadataka, koji su preduvjet za kasnije učenje skijaške tehnike. Na taj će način dobiti bitne osnove u razdoblju kada je spremnost dječjeg organizma za takve aktivnosti najveća, a mogućnost ozljeda mnogo manja nego kod odraslih početnika (Pišot i Videmšek, 2004.).

Pedagoško-didaktičke posebnosti skijanja kod djece, koje obrađuje specijalna didaktika sporta, prilagođena starosnoj dobi djeteta, diktiraju poseban pristup, koji mora prihvatiti svatko tko se želi baviti učenjem djece skijanju. Načelo epigeneze – značenje prethodnih iskustava, motorički transfer, posebne spoznajne tehnike, specifični didaktički oblici i metode, emocionalna i socijalna priroda učenja skijanja i dr. posebnosti su koje je nemoguće sažeti ili prilagoditi iz već postojećih planova i programa, koji se primjenjuju za učenje skijanju djece, mladeži i odraslih. Također, kod

učenja skijanja moramo uzeti u obzir da se djeca nalaze u bezbrižnom i opuštenom razdoblju djetinjstva, a ne u klasičnom obrazovnom sustavu.

Naučiti djecu skijati cilj je koji sebi postavljaju roditelji, učitelji, ali sasvim sigurno ne i djeca. Djeca imaju važnijih razloga zbog kojih se uključuju u neku aktivnost ako je ona dobro organizirana. Djecu zanima put do cilja, raznolikost i kvaliteta procesa učenja, te iskustvo i znanje koje na tom putu stječu, a ne cilj kao konačni produkt (Pišot i Videmšek, 2004.).

U želji za postizanjem cilja učitelji izabiru igre različita sadržaja kako bi ih djeci ponudili kao motoričku aktivnost, a kojima bi istovremeno zadovoljili potrebe djece i postigli svoj cilj. Na osnovi povratnih informacija učitelji po potrebi mijenjaju pravila, prostor, način kretanja ili sadržaj igre. Igru mijenjaju i usmjeravaju prema postizanju postavljenoga cilja. Pri izboru igre kojom želimo djecu dovesti do željenoga cilja, učitelj mora taj cilj dobro poznavati (Pišot i Videmšek, 2004.). Samo će na taj način omogućiti djeci da usvoje određena znanja i razviju sposobnosti, kako bi došli do postavljenoga cilja.

Zorna i kvalitetna demonstracija i jednokratno objašnjenje dovoljno je za učenje odraslih, ali to nije dovoljno kada se radi o predškolskoj djeci. Učitelji skijanja djece ove uzrasne dobi u svoj bi rad morali uključivati najrazličitija standardizirana ali i improvizirana didaktička pomagala. Izabrati mogu složenija, modernija, skuplja ili pak ona pomagala koja su im uvijek pri ruci (Videmšek i Jovan, 2002.). Hoće li svoj rad učiniti zanimljivijim i djeci, ponuditi nešto više, određuje sam učitelj u skladu sa svojim znanjem i iskustvom, te i prema tomu možemo prepoznati dobroga učitelja skijanja, svjesnog svoje „pedagoške odgovornosti“.

Već sama promjena rekvizita kojim se dijete služi kod vježbanja ili pomagala koje učitelj upotrebljava u svome radu na snijegu znači za dijete nov zadatak odnosno novu situaciju (Flisek, 2004.). Oni učitelji skijanja koji imaju veliko iskustvo u radu s djecom dobro znaju što sve kod djece može pobuditi crveni čunj, narančasti obruč ili žuta vijača. Ne samo zato što su neki rekviziti primjereniji za jedne a drugi za neke druge vježbe; razlika se prije svega očituje u doživljaju djece. U tomu je prednost rada s najmlađima, jer im tako možemo brzo omogućiti novo iskustvo i na taj način obogatiti njihovo motoričko znanje (Pišot i Videmšek, 2004.). Usto moramo biti svjesni i drugih prednosti koje ima ovakav način rada. Veliki crven balon ima važnu ulogu i zbog toga što brzo odvraća pozornost djeteta od straha – npr. straha od padanja, strmine, odsutnosti roditelja, nepoznatog

učitelja ili nove djece u grupi – i aktivno ga uključuje u rad. Obogaćuje njegovo emocionalno učenje i dodatno ga motivira za rad, a posredno razvija i osjećaj odgovornosti i pozitivnog odnosa prema opremi (Šlebir, 2004.).

Cilj našeg istraživanja bio je utvrditi tko uči djecu predškolskog uzrasta i koliko pritom upotrebljava didaktičke i sportske rekvizite. Zanimalo nas je jesu li razne igre i poligoni primjerena metoda kojom učitelji skijanja prenose svoje znanje skijanja na djecu, i pomoću koje ona stječu pozitivan odnos prema aktivnostima na snijegu, a time i prema skijanju.

METODE RADA

Uzorak ispitanika

Uzorak ispitanika činilo je 70 učitelja alpskoga skijanja (36 žena i 34 muškarca) koji su proteklu sezonu poučavali skijanje u skijaškim školama i klubovima. Uzorak su činili samo oni učitelji skijanja koji su učili djecu do sedam godina starosti.

Uzorak varijablâ

U istraživanju je upotrebljavan upitnik od 15 pitanja na koja su učitelji skijanja trebali odgovoriti, i to:

- spol
- starost
- stupanj naobrazbe
- učiteljski naziv
- koliko dugo uči djecu skijanju
- učestalost sudjelovanja na seminarima
- provjeravanje opreme na početku tečaja
- veličina grupe
- koliko djece u grupi ima carving skije
- upotreba didaktičke igre
- upotreba didaktičkih pomagala i rekvizita
- poznavanje pravila
- nošenje zaštitne kacige
- dostupna literatura
- mišljenje i prijedlozi

Metode obrade podataka

Podatci su bili obrađeni statističkim paketom SPSS (*Statistical Package for the Social Sciences*). Izračunate su i frekvencije, pomoću programa Frequencies.

REZULTATI I DISKUSIJA

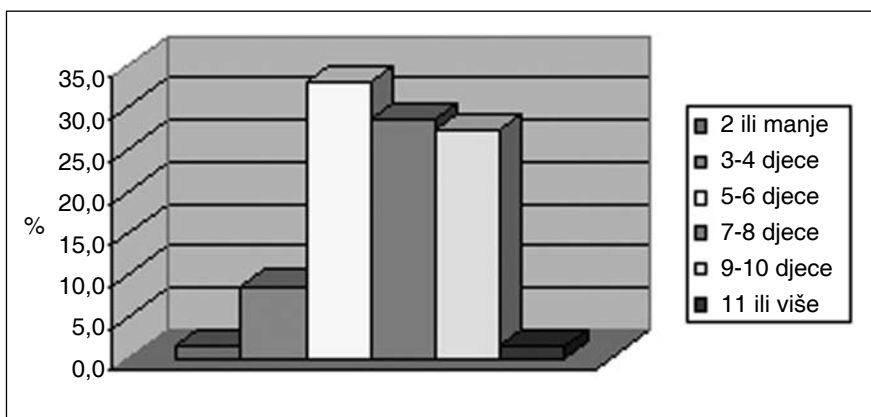
Anketni je upitnik ispunilo 70 učitelja skijanja, u dobi od 18 do 46 godina. Dvije trećine učitelja bilo je starosne dobi od 22 do 26 godina, što je bilo u skladu s našim očekivanjima, jer većina još uvijek studira. Također, veseli podatak da je više od četvrtine učitelja skijanja s fakultetskom naobrazbom. Gotovo polovica anketiranih (41%) ima stručni naziv učitelja prvoga stupnja, nešto više od četvrtine (27%) učitelji su drugog, a 26 posto učitelji trećeg stupnja. Najmanje je bilo učitelja sa stručnim nazivom trener skijanja (6%). Gotovo polovica učitelja skijanja sudjeluje na stručnim skijaškim seminarima jednom godišnje, petina dva puta, a neki su naveli da su tek stekli naziv učitelja alpskog skijanja.

Rezultati su istraživanja pokazali da gotovo svi učitelji provjeravaju primjerenost skijaške kacige koju djeca nose, tri četvrtine učitelja uvijek provjeravaju njihove skije, oko polovice njih provjerava skijaške cipele i štapove, a približno trećina ostalu opremu (skijaško odijelo, rukavice, naočale). Moramo znati da skijaška oprema ima značajnu ulogu u skijanju, i zato je potrebno osobito kod djece prije početka skijanja uvijek provjeriti je li njihova oprema ispravna i primjereno namještena. Više smo puta vidjeli da nakon početnog oduševljenja djeca odu sa skijališta razočarana jer im je oprema bila neprimjerena (skije su velike, ne kližu, hladno im je, naočale im se magle i dr.).

Veličina grupe ovisi o broju čimbenika koji se razlikuju s obzirom na uvjete organizacije skijaških tečajeva. Zbog činjenice da učenje skijanja najmlađih treba biti u tijesnoj vezi s igrom i zabavom, kvaliteta rada bit će na odgovarajuće visokoj razini ako u grupi bude četvero do petero djece. Broj djece koja su svladala osnove klizanja na snijegu jest do sedam u grupi. Tada prelazimo na druge oblike vježbâ, koji omogućuju veću frekvenciju i intenzitet vježbanja. U ovom istraživanju trećina je ispitanika (graf 1) odgovorila da u grupi imaju petero do šestero djece, a nešto manje njih,

29 posto, ima sedmero do osmero djece. Takvi su rezultati i očekivani s obzirom na to da u pravilu grupe početnika imaju do osmero djece. Manje su pak ohrabrujući rezultati istraživanja koji pokazuju da više od petine učitelja skijanja radi s devetero ili desetero djece istovremeno. Inače, danas većina škola alpskoga skijanja smanjuje broj djece u grupama jer je dokazano da je rad s manjim brojem polaznika u grupi mnogo kvalitetniji i prije svega sigurniji.

Graf 1: veličina grupe

Približno trećina učitelja odgovorila je da se sva djeca iz njihove grupe koriste skijama s izraženim postraničnim lukom (carving), gotovo četvrtina njih misli da se približno tri četvrtine djece koriste carving skijama. S obzirom na to da djeca brzo prerastu skijašku opremu, roditelji kupuju rabljene skije, tako da se neka djeca na tečajevima skijanja još uvijek služe tzv. sulicama (skije bez postraničnog luka). Zato danas mnoge škole skijanja iznajmljuju skije polaznicima tečaja, ili im savjetuju da ih unajme u obližnjem skijaškom servisu. Razvoju skijaške opreme i tehnike skijanja prilagođava se i metodika učenja skijanja.

Igra, veselje, opuštenost, stvaralaštvo pojmovi su koje veoma često vezujemo uz rad s predškolskom djecom (Videmšek i Visinski, 2001.). S malo truda i uz dobru volju organizatora, učitelja skijanja i pratitelja djece učinit ćemo skijanje privlačnim djeci i potaknuti ih na aktivnost. S obzirom na mogućnosti, moramo učiniti sve da se djeca u svom prvom odlasku na snijeg osjećaju sigurno i opušteno kao da su na velikom školskom igralištu.

Istraživanje je pokazalo da se didaktička igra u praksi još uvijek premalo primjenjuje, i da njezina upotreba opada sa stupnjem skijaškoga znanja djece.

Igre su podijeljene u više skupina. U jednoj od tih skupina nalaze se igre kojima se služimo u pripremnom djelu vježbanja, pri čemu mislimo na igre koje su namijenjene za podizanje tjelesne temperature i opuštanje. U ovom je istraživanju 6 posto ispitanika odgovorilo da se nikada ne služi njima, 13 posto služi se ponekad. Međutim, oko 26 posto učitelja skijanja igrom započinje rad na snijegu gotovo uvijek, a 56 posto njih uvijek. Mislimo da bi svi učitelji morali rad na snijegu započeti igrama, posebno kada se radi o djeci predškolskog uzrasta.

U drugoj su skupini igre kojima se služimo u glavnom dijelu procesa učenja skijanja, a namijenjene su za realizaciju konačnoga cilja. U tom dijelu učitelji se igrom manje služe: 7 posto učitelja ne koristi se njome, 29 posto koristi se povremeno, 41 posto gotovo uvijek i 22 posto učitelja uvijek se koristi igrom u svom radu. Igre ne bismo trebali izostavljati iz glavnoga dijela sata.

Didaktička igra manje se primjenjuje za privikavanje na skijaške cipele: 16 posto anketiranih kaže da se ne koristi njome, 30 posto koristi se povremeno, 31 posto gotovo uvijek te 23 posto uvijek. Moramo upozoriti na to da bi trebalo posvetiti više pozornosti igri za privikavanje na skijašku opremu, jer svaki učitelj zna kakve sve probleme imaju djeca pri npr. hodanju u skijaškim cipelama. Stoga bi ih različitim igrama trebali na skijašku opremu privikavati postupno.

Pri navikavanju na skije i na klizanje dobili smo slične rezultate: 3 posto učitelja pri tomu se ne koristi igrom, približno petina njome se koristi povremeno, a četiri petine uvijek ili gotovo uvijek. Uza sve poznate igrice i vježbe, pitamo se kako učitelji koji su odgovorili da se ne koriste igrom u svom radu uopće mogu djecu naučiti skijati.

Penjanje uz padinu djeci više puta uzrokuje velike probleme. Iako nauče različite načine penjanja, djeca se koriste onim koji im je najlakši. Penjanje uz padinu dobra je vježba i za postavljanje skija na rubnike. Također, moramo znati da djeca ne razumiju sve što im kažemo, da u trenutku ne znaju koja je lijeva ili desna noga, a još manje koja je gornja ili donja. Za to postoje primjerene igre pomoću kojih djeca usput nauče i penjanje uz padinu. Isto tako, treba se koristiti igrom kao metodom pomoću koje ćemo djecu naučiti pluzenje i klinasti zavoj. Anketirani su na ta pitanja odgovarali slično: gotovo

desetina pri tomu se ne služi igrom, trećina se služi povremeno, približno dvije trećine uvijek ili gotovo uvijek.

Ubod štapa i osnovno vijuganje konačni je cilj koji očekujemo da će ostvariti djeca početnici. U toj fazi djeca već samostalno skijaju, što objašnjavaju dobiveni rezultati. Sedmina upitanih u toj fazi učenja više se ne koristi igrama, tri sedmine koriste se povremeno i samo tri sedmine učitelja igrama se koristi uvijek.

Na skijašku žičaru (vučnicu) djecu trebamo privikavati što prije, kako bi skijanje za njih bilo što lakše. Dijete na žičaru u početku postavlja učitelj, a zatim bi se djeca njome trebala koristiti samostalno. Pri navikavanju na skijaške žičare četvrtina je učitelja zaokružila da se nikada ili gotovo nikada ne koristi igrom za tu namjenu, trećina se koristi povremeno i dvije petine uvijek ili gotovo uvijek. Tu smo također očekivali veći udio igre u procesu učenja.

Učitelji se alpskoga skijanja dakle još uvijek premalo koriste igrom u procesu učenja skijanju djece predškolskog uzrasta. Djeci je igra veliko veselje i radost, i zbog toga je ona veliki motiv za njihove prve korake na snijegu. Mislimo da je jedan od razloga i to što učitelji ne žele ili nisu sposobni naći dijete u sebi i spustiti se na dječju razinu. Mnogima je neugodno pred djecom, drugima pred kolegama učiteljima i ostalim skijašima, neki nažalost toga nemaju u sebi. Zato je izgovor da se učitelji ne bi trebali igrati s djecom pogrešan.

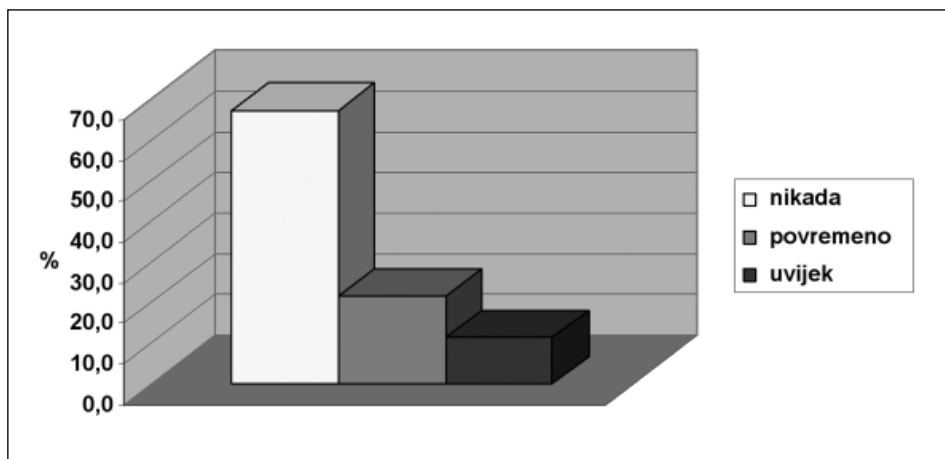
Upotreba rekvizita i različitih didaktičkih pomagala u velikoj mjeri pomaže kako kvaliteti tako i većoj motivaciji u procesu učenja. Istraživanje je pokazalo da tri četvrtine učitelja nikada ne upotrebljavaju didaktička pomagala kao što su pokretna traka, vrtuljak te šator ili iglu jer su vrlo skupe, i zbog toga si ih većina skijaških škola i klubova ne može priuštiti. Približno polovica njih koristi se likovima iz bajka, raznim znakovima i oznakama te primjerenim rekvizitima, kojima djecu usmjeravaju s obzirom na to da ih upotrebljavaju za postavljanja različitih poligona. Gotovo petina učitelja samo se povremeno koristi skijaškim štapovima, tunelima, stošcima i čunjevima. Još nas više iznenađuje to da se dvije petine učitelja u svom radu s djecom nikad ne služe loptama, balonima i obručima. Više od polovice njih ne služi se ni zastavicama, plastičnim bočicama ili limenkama, što spada u tzv. improvizirana pomagala, tako da izgovor o visokoj cijeni rekvizita nije prihvatljiv. Najčešće upotrebljavano pomagalo još je uvijek skijaški štap. Njime se u svom radu uvijek koristi više od polovice učitelja, dok ga tri posto učitelja uopće upotrebljava.

Skijaške škole, učitelji i treneri skijanja moraju svoje učenike naučiti sigurno skijati, dakle naučiti ih skijaškim tehnikama i osnovnim pravilima ponašanja skijaša (Šturm i dr.). Četvrtina učitelja koji su bili uključeni u istraživanje nikada ili gotovo nikada nije upozorila djecu na velike panoje na kojima su prikazana pravila ponašanja na skijalištu, na djeci najbliži i razumljiv način. Nešto više od trećine učitelja pokazuje slike na panoima povremeno, petina gotovo uvijek i samo 18 posto uvijek. Treba naglasiti da se ti panoi nalaze na vidnom mjestu, kako bi ih skijaši uočili odmah po dolasku na skijalište. Osim toga, mnogi su od njih postavljeni i na samom ulazu na žičaru, što omogućuje njihovo razgledavanje i kada skijaši čekaju u redu ili prilikom odmora.

Kaciga je obvezan dio skijaške opreme za djecu do 12 godina starosti (ovisno o propisima od države do države). Danas na skijalištima vidimo i sve više odraslih koji nose kacigu, što upućuje na odgovornost skijaša kako prema sebi tako i prema ostalima na stazi. Istraživanje je pokazalo (graf 2) da se dvije trećine učitelja skijanja nikada ne koriste skijaškim zaštitnim kacigama. Taj je podatak zabrinjavajući kada znamo da učitelji i svojim primjerom djeluju na djecu. Nakon toga teško je očekivati od djeteta da se koristi zaštitnom kacigom, jer ono želi izgledati kao i njegov učitelj. Dvadeset jedan posto ispitanika kacigom se koristi povremeno, što znači samo kada skijaju sami jer tada skijaju većom brzinom. Rijetko se služe njome pri učenju djece u školi skijanja. Skromnih 11 posto ispitanika koristi se zaštitnom skijaškom kacigom i daje primjer kako bi trebali raditi svi učitelji skijanja.

Graf 2: upotreba sigurnosne kacige

ZAKLJUČAK

Naveli smo nekoliko činjenica zbog kojih bi trebalo uvažavati posebnosti koje vrijede pri učenju skijanju djece do sedam godina starosti. Biti učitelj skijanja najmlađih nije laka uloga. Znati skijati i poznavati skijašku tehniku i metodiku nije dovoljno – treba znati mnogo više. Potrebno je imati volje i želje raditi s djecom, znati se poistovjetiti s njima, biti odgojitelj/ica, psiholog, junak, koordinator, organizator i još mnogo toga drugoga.

Istraživanje je malen doprinos spoznajama o učenju najmlađih skijanju. Nadamo se da će svima onima koji se bave učenjem predškolske djece alpskom skijanju ovo istraživanje dati neke nove informacije koje će korisno upotrijebiti u svom radu. Posebno ćemo biti zadovoljni ako ove informacije budu koristile onima koji se bave radom u školama skijanja ili u klubovima koji odgajaju mlade natjecatelje. Ako je spoznajni proces primjeren i kvalitetan, djeca će na snijegu biti vesela i zadovoljna.

LITERATURA:

1. Flisek, M. (2004.), *Poučevanje najmlajših – uporaba didaktičnih pripomočkov*, Bohinj: ISIA, seminar za učitelje alpskega smučanja.
2. Guček, A. in Videmšek, D. (2002.), *Smučanje danes*, Ljubljana: ZUTS pri SZS.
3. Jošt, B. (1991.), Trenerjeva pedagoška ustvarjalnost. *Šport* 39 (1), str. 9-13.
4. Lešnik, B. (2005.), Na smuči z veseljem, užitkom in novim zakonom o varnosti na smučiščih. *Šport* 52/priloga (4), 9-12.
5. Matković, B., Ferenčak, S. in Žvan, M. (2004.), *Skijajmo zajedno*, Zagreb: Kineziološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu.
6. Pišot, R. in Videmšek, M. (2004.), *Smučanje je igra*, Ljubljana: ZUTS pri SZS.
7. Rodošek, D. (2004.), *Organizacija in izvedba smučarskih tečajev za najmlajše*, Bohinj: ISIA, seminar za učitelje alpskega smučanja.
8. Šlebir, H. (2004.), *Učenje smučanja predšolskih otrok z vključevanjem projektnega učnega dela*, diplomska naloga, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport.
9. Šturm, R. i dr. (2002.), *Veselo in varno na sneg – priročnik splošnih mednarodnih pravil*. Ljubljana: Smučarska zveza Slovenije.

10. Videmšek, M. in Jovan, N. (2002.), *Čarobni svet igral in športnih pripomočkov*, Ljubljana: Fakulteta za šport.
11. Videmšek, M. in Visinski, M. (2001.), *Športne dejavnosti predšolskih otrok*, Ljubljana: Fakulteta za šport.
12. Žvan, M. (2005.), *Učenje smučanja z različnimi didaktičnimi pripomočki – kratke smuči....*, Rogla: ISIA, posezonski seminar za učitelje alpskega smučanja.

UDC: 796.926-053.4:796.071.43(047.31)

Original scientific article

Accepted: 20. 5. 2008.

Confirmed: 15. 6. 2008.

THE ANALYSIS OF TEACHING ALPINE SKIING CHILDREN UNDER THE AGE OF SEVEN

M. DOBIDA

N. RAUSAVLJEVIĆ, Split

M. VIDEMŠEK, Ljubljana, Slovenija

Šk. vjesn. 57 (2008.), 1-2

Summary: *The aim of this study was to find out who teaches alpine skiing to the children under the age of seven, how often they apply didactic motor play as a fundamental approach to the youngest, and what teaching aids they use at their work. A questionnaire (15 questions) was administered to 70 ski-teachers. The data were processed using the SPSS statistical package.*

The results show that the majority of the ski-teachers have the fifth level education and the professional qualification as a teacher of the first stage skiing. Almost all the teachers always check the children's skiing equipment, especially crash helmets, three quarter teachers always checks adequacy of skis, half of them check ski boots and ski poles, and one third of the teachers control the rest of skiing equipment (ski suits, gloves, skiing goggles...). The alpine ski teachers are obviously not aware of the importance of didactic motor play as they do not use it very often and they do not use it also at the procedure of adaptation to the skiing equipment. The application of teaching aids is also poor, in most cases it is a ski-pole. Two thirds of the teachers never wear crash helmets themselves, although they should give a good example to their pupils by wearing them.

Key words: *alpine skiing, children, learning, didactic play and equipment, questionnaire*
